

ekstra ud af at fejre den frihed, vi har nydt godt af i de 50 år.

Den måde, man skal fejre det på, skal selvfølgelig være en måde, der vækker til eftertanke for såvel gamle som unge ved at snakke om og mindes, hvad der er sket igennem de seneste 50 år, hvilken glæde vi danskere har kunnet have ved ikke at være besat af andre og skullet delta-ge i krig.

Men det skal også være den dag, hvor der bliver givet anledning til, at man diskuterer, hvad den danske befolkning oplevede under den seneste krig. Og dem, vi i den forbindelse har grund til at lytte til, er de mennesker, der med eget og andres liv som indsats kæmpede mod besættelsesmagten. Modstandsfolkene var en mangfoldig flok, de kom fra forskellige lag, havde forskellig ideologisk baggrund, og derfor er det også helt naturligt, at de i dag ikke fremstår som en samlet, enig gruppe, men stadig væk er en mangfoldig flok.

Men når man har givet udtryk for, at man med denne Fredsskulptur 1995 ønsker at hædre de mennesker, der kæmpede under krigen, de mennesker, som stillede sig op, de mennesker, som ikke lyttede til, hvad den daværende regering prædikede, men som turde tage kampen op mod den tyske besættelsesmagt, ja, så er det også vores opfattelse, at man må lægge ekstra vægt på, hvilket synspunkt de mennesker har. Og når der blandt dem er mange, som ligefrem frabeder sig at blive hædret på den her måde, så mener vi nok, at grænsen er nået for, hvordan man fra politisk side kan håndtere en sådan sag.

Når der fra politisk side har været udøvet så lidt pli i denne sag, så vil den 4. maj ikke længere være den dag, hvor man skal mindes de 50 år, hvor vi har levet i fred og frihed. Den 4. maj vil ikke længere være den dag, hvor vi snakker om de rædsler, som den danske befolkning oplevede under krigen. I stedet for bliver den 4. maj den dag, hvor vi kommer til at diskutere, om et misfoster af et laserlysprojekt nu er pænt, om det er kunst, om det er pengene værd.

Med hensyn til hvorvidt det er pengene værd, så er det selvfølgelig interessant at høre synspunkterne fra SF's ordfører, hr. Aage Frandsen, om, at Folketinget aldrig skal bestemme, hvad der er god kunst, og hvad der er dårlig kunst, men det sker dagligt. Det sker dagligt, at der fra politisk side bliver sagt ja eller nej til ansøgninger om offentligt tilskud til projekter – og deri ligger der en censur, alt andet er demagogi, for selvfølgelig er der censur. Hovedparten af alle

de ansøgninger, der kommer, bliver der sagt nej til, mens der er nogle, der får ja. Der ligger en statslig kontrol med kunsten i Danmark, det kan vi ikke komme uden om.

Der bliver så sagt, at den pågældende kunstner skal have lov til at gennemføre sit projekt, have den kunstneriske frihed til det. For min skyld gerne, hvis vedkommende selv finansierede det, men det er altså den danske befolkning af skatteydere, der betaler for projektet. Kunstneren har kun givet det intellektuelle indhold, hun har hverken finansieret store eller små dele af det.

Ministeren gav så udtryk for, at det her ville kræve lovgivning; det er ikke vores opfattelse. Selv når man skal opstille et lille ishus nede på stranden langs den jyske vestkyst og vil sætte et skilt op, hvor der står »Iskager til salg«, så skal et hav af myndigheder involveres; der skal søges om tilladelse. Ved de tilladelser bliver der tale om dispensationer, der bliver tale om skøn, og lige så vel som man skønner, om iskagehuset skal have lov til at ligge på Vestkysten, så er der altså også en række myndigheder, der skal skønne, om dette laserprojekt skal gennemføres eller ej.

I dag er vores appel til regeringen, at man, når det skøn skal lægges, siger nej, for man vil ikke have trampet klitterne ned, man vil ikke benytte den danske vestkyst til dette projekt. Så man kan uden problemer forhindre projektet i at blive gennemført uden en særlovgivning og uden at kunstneren har fået sin kunstneriske frihed trådt under fode; for kunstneren har skullet lave et bestillingsarbejde. Der er blevet bestilt et stykke arbejde, og det er der blevet betalt for.

Vi får aldrig pengene tilbage til skatteyderne, pengene er tabt, men vi kan i det mindste gennem vedtagelse af beslutningsforslaget sørge for at forhindre, at store dele af den danske befolkning skal sidde og krumme tæer den 4. maj om aftenen, når der tændes for den såkaldte laserstråle.

Endelig er der også grund til at nævne, at der er blevet foreslået en masse andre projekter: Forbedring af 4. Maj Kollegierne, Frihedsmuseet osv. De har søgt om penge, men har fået nej; pengeskassen var tom. Man valgte fra politisk side at bruge pengene på det her projekt, og nu har man også fra politisk side muligheden for at sige: Det skal ikke gennemføres.